

Arrest

nr. 70 959 van 29 november 2011
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die allebei verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 30 september 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 21 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeksters kwamen volgens hun verklaringen op 22 mei 2011 het Rijk binnen en dienden op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 31 augustus 2011 werd voor allebei een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing inzake T. N. (verzoekster) luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een etnisch Albanese afkomstig van Depcë (gemeente Preshevë in Zuid-Servië) en u beschikt over de Servische nationaliteit. Op 14 oktober 2009 huwde u met N. T. (O.V. 5.910.762) met wie u reeds sinds 16 maart 2009 in Veliki Trnovac (gemeente Bujanoc) samenwoonde. Uw schoonmoeder T. Q. (O.V. 6.819.975) woonde bij jullie in. Op 16 januari 2010 werd uw dochter A. in Vranje geboren. Ongeveer vier maanden na de geboorte van jullie dochter verliet uw echtgenoot Servië, richting België waar hij op 25 juni 2010 een vijfde asielaanvraag indiende. Voor uw huwelijk verbleef uw man eerder reeds tussen mei 2006 en begin 2008 in België waar hij vier keer asiel had aangevraagd. Nadat zijn vierde asielaanvraag op 21 februari 2008 door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging werd genomen keerde hij begin 2008 terug naar Servië. Ongeveer een week na het vertrek van uw echtgenoot uit Servië in mei/juni 2010 kwam u via zijn neef A. te weten dat uw man problemen had met zijn ex-schoonfamilie. Hij werd door zijn ex-schoonbroer met de dood bedreigd. U herinnert zich zijn voornaam niet en u kent de naam van de familie niet. Sedert het vertrek van uw man werden u, uw dochter en uw schoonmoeder bedreigd door de ex-schoonfamilie van uw echtgenoot omdat ze wraak wilden nemen op iemand van zijn familie. Uit schrik verbleef u regelmatig bij uw vader in Preshevë en u bezocht soms uw schoonmoeder in Trnovac. Uw echtgenoot's neven A. en F. werden regelmatig naar deze ex-schoonfamilie in Gerajt gestuurd om te bemiddelen, maar er werd geen verzoening bereikt. U weet niet hoeveel bemiddelingspogingen er uiteindelijk werden ondernomen, want u verbleef dikwijls bij uw vader in Preshevë. Wegens de gezondheidsproblemen van uw schoonmoeder kon u niet vroeger uw land van herkomst verlaten. Uiteindelijk vertrok u samen met uw schoonmoeder en uw dochter op 21 mei 2011 vanuit Preshevë en op 26 mei 2011 vroeg u asiel aan in België. U beschikt over uw Servisch paspoort afgeleverd op 22 juli 2010, uw Servische identiteitskaart afgeleverd op 14 november 2009, het Servisch paspoort van uw dochter afgeleverd op 4 mei 2011, het Servische nationaliteitsbewijs van u en uw dochter, de geboorteakte van u en uw dochter, een kopie van uw huwelijksakte en kopieën van het Servische nationaliteitsbewijs en de geboorteakte van uw echtgenoot.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u ingeroepen feiten ten aanzien van u niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Vooreerst dient erop gewezen te worden dat uw echtgenoot N. T. zijn vijfde asielaanvraag dd. 25 juni 2010 baseerde op zijn vrees door de Servische autoriteiten gearresteerd te kunnen worden omwille van zijn voormalig lidmaatschap tot het UCPMB (Bevrijdingsleger van Preshevë, Medvegje en Bujanovc) en op het feit dat hij in een vendetta zou verwickeld zijn met de familie van zijn voormalige partner. In het kader van zijn vijfde asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal op 28 december 2010 een weigeringsbeslissing enerzijds omdat zijn vrees gearresteerd te worden omwille van zijn lidmaatschap bij het UCPMB ongegrond is, anderzijds omdat weinig geloof kon gehecht worden aan zijn bewering verwickeld te zijn in een vendetta met de familie van zijn voormalige partner. In het kader van deze vendetta maakte uw echtgenoot evenmin aannemelijk geen beroep te kunnen doen op de in Servië aanwezige autoriteiten. In het kader van uw asielaanvraag (welke u enkel baseert op de problemen met de ex-schoonfamilie van uw man; CGVS, p.12) heeft u geen elementen opgeworpen die een ander licht zouden kunnen werpen op de toenmalige appreciatie van het Commissariaat-generaal. Integendeel, er dient opgemerkt te worden dat u en uw schoonmoeder tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal een aantal tegenstrijdige verklaringen aflegden betreffende het aantal ondernomen bemiddelingspogingen en de woonplaats van de ex-schoonfamilie van uw echtgenoot. Uw verklaring dat er verschillende pogingen tot verzoening werden gedaan, strookt niet met de verklaring van uw schoonmoeder, die beweerde dat er slechts één poging ondernomen werd. U stelde bovendien dat de ex-schoonfamilie in het dorp Gerajt woonde, terwijl uw schoonmoeder beweerde dat ze in Letovicë woonden (CGVS, pp. 7-9; CGVS schoonmoeder T. Q., pp. 5-6). Dat aan uw relaas slechts weinig geloof kan worden gehecht, blijkt overigens uit het feit dat u niet de naam van de ex-schoonfamilie kon noemen en dat u maar heel weinig wist te vertellen over de ondernomen verzoeningspogingen. Zo zouden er verschillende bemiddelingspogingen zijn geweest door de neven A. en F., maar gevraagd naar het aantal pogingen en de tijdstippen moest u het antwoord schuldig blijven. Evenmin hebt u aan uw neven daarover zelf informatie gevraagd. Uw uitleg dat u dit alles niet weet omdat u meestal bij uw ouders verbleef, kan geenszins weerhouden worden (CGVS, pp. 9-10). Er kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat u in het geval van de door u beweerde bedreigingen preciezere informatie kunt geven en dat u zich informeert over de situatie

waarin u zich bevond. Wat er ook van zij, net zo min als uw echtgenoot maakte u aannemelijk dat u zich omwille van uw (toekomstige) problemen met de ex-schoonfamilie van uw echtgenoot, geen beroep had/zou kunnen doen op de in Servië aanwezige autoriteiten. Zo verklaarde u nooit bescherming te hebben gezocht noch enige klacht te hebben ingediend bij de politie n.a.v. de aan u gerichte bedreigingen na het vertrek van uw man, omdat u als vrouw niet alleen naar het politiekantoor kon gaan (CGVS, p.11). Dit is echter geen afdoende reden voor uw nalaten. Het doel van een klacht bij de politie is immers het voorkomen of oplossen van problemen. Bovendien dient opgemerkt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op de nationale beschermingsmogelijkheden. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Dit temeer daar u verklaarde nog nooit problemen te hebben gekend met de Servische autoriteiten (CGVS, p. 12). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt bovendien ook dat er in de Preshevë-vallei mogelijkheden bestaan om in geval van problemen van gemeenrechtelijke aard klacht neer te leggen bij de multi-etnische politie (MEP), waarbij ook etnische Albanese agenten tewerkgesteld zijn. De MEP is ondergebracht binnen de bestaande politiestructuren en is belast met de reguliere politietaken in de Preshevë-vallei. Het hoofd van de politie in Preshevë is een etnische Albanees (A. B.). Uit de info blijkt dat de MEP haar politietaken in de haar toegewezen domeinen naar behoren vervult. Zo treedt de MEP op in situaties van huiselijk geweld, drugs (gebruik en smokkel), burenruzies, smokkel en diefstal, verkeersovertredingen, verkrachting, moord en andere gemeenrechtelijke feiten. De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. Ze bevestigen enkel de identiteit en nationaliteit van u en uw dochter, welke hier niet worden betwist. Hierbij dient toegevoegd te worden dat ik ten aanzien van uw schoonmoeder Q. T. (O.V. 6.819.975) eveneens een weigeringsbeslissing heb genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. De bestreden beslissing inzake T. Q. (tweede verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een etnisch Albanese afkomstig van Cernicë (gemeente Gjilan in Kosovo) en u beschikt over de Servische nationaliteit. Sinds 1972 woonde u in Veleki Trnovac (gemeente Bujanoc in Zuid-Servië). Uw zoon N. T. (O.V. 5.910.762) vertrok eerder naar België omdat hij onder andere problemen had met zijn ex-schoonfamilie. Op 25 juni 2010 diende hij een vijfde asielaanvraag in. Eerder verbleef uw zoon tussen mei 2006 en begin 2008 eveneens in België waar hij vier keer asiel aanvraag. Na het vertrek van uw zoon uit Servië in 2010 kwam u via familieleden te weten dat u, uw schoondochter T. N. (O.V. 5.910.762) en uw kleindochter A. ook met de dood werden bedreigd door de ex-schoonfamilie van uw zoon. U stuurde éénmaal de neven A. en F. naar deze familie in Letovicë om te bemiddelen, maar ze wilden geen besa geven noch een verzoening bekomen. U voegde er ook aan toe dat u hartklachten, nierklachten, longproblemen, een te hoge bloeddruk en regelmatig hoofdpijn hebt. Op 26 mei 2011 vroeg u asiel in België. U beschikt over uw Servisch paspoort afgeleverd op 19 april 2011, uw Servische identiteitskaart afgeleverd op 23 juni 2006, uw geboorteakte, uw Servisch nationaliteitsbewijs, twee medische attesten en een analyse van een laboratorium.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u ingeroepen feiten ten aanzien van u niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Vooreerst dient erop gewezen te worden dat uw zoon N. T. zijn vijfde asielaanvraag dd. 25 juni 2010 baseerde op zijn vrees door de Servische autoriteiten gearresteerd te kunnen worden omwille van zijn voormalig lidmaatschap tot het UCPMB (Bevrijdingsleger van Preshevë, Medvegje en Bujanovc) en op het feit dat hij in een vendetta zou verwikkeld zijn met de familie van zijn voormalige partner. In het kader van zijn vijfde asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal op 28 december 2010 een weigeringsbeslissing enerzijds omdat zijn vrees gearresteerd te worden omwille van zijn lidmaatschap bij het UCPMB ongegrond is, anderzijds omdat weinig geloof kon gehecht worden aan zijn bewering verwikkeld te zijn in een vendetta met de familie van zijn voormalige partner. In het kader van deze vendetta maakte uw zoon evenmin aannemelijk geen beroep te kunnen doen op de in Servië aanwezige autoriteiten. In het kader van uw asielaanvraag (welke u enkel baseert

op de problemen met de ex-schoonfamilie van uw zoon; CGVS, p.4 en p.7) heeft u geen elementen opgeworpen die een ander licht zouden kunnen werpen op de toenmalige appreciatie van het Commissariaat-generaal. Integendeel, er dient opgemerkt te worden dat u en uw schoondochter tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal een aantal tegenstrijdige verklaringen aflegden betreffende het aantal ondernomen bemiddelingspogingen en de woonplaats van de ex-schoonfamilie van uw zoon. Uw verklaring dat er één bemiddelingspoging werd gedaan, strookt niet met de verklaring van uw schoondochter, die beweerde dat er verschillende verzoeningspogingen ondernomen werden. U stelde bovendien dat de ex-schoonfamilie in Letovicë woonde, terwijl uw schoondochter beweerde dat ze in het dorp Gerajt woonden (CGVS, pp. 5-6; CGVS schoondochter T. N., pp. 7-9). Wat er ook van zij, net zoals bij uw zoon, blijkt nergens uit uw verklaringen dat u zich omwille van uw (toekomstige) problemen met de ex-schoonfamilie van uw zoon, geen beroep had/zou kunnen doen op de in Servië aanwezige autoriteiten. Zo verklaarde u nooit bescherming te hebben gezocht noch enige klacht te hebben ingediend bij de politie n.a.v. de aan u gerichte bedreigingen (CGVS, pp. 6-7). Het doel van een klacht bij de politie is echter het voorkomen of oplossen van problemen. Bovendien dient opgemerkt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op de nationale beschermingsmogelijkheden. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Dit temeer daar u verklaarde nog nooit problemen te hebben gekend met de Servische autoriteiten (CGVS, p. 8). In dit verband stelde u echter dat u geen hulp zou krijgen van de Servische politie (CGVS, p. 6). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er in de Preshevë-vallei wel degelijk mogelijkheden bestaan om in geval van problemen van gemeenrechtelijke aard klacht neer te leggen bij de multi-etnische politie (MEP), waarbij ook etnische Albanese agenten tewerkgesteld zijn. De MEP is ondergebracht binnen de bestaande politiestructuren en is belast met de reguliere politietaken in de Preshevë-vallei. Het hoofd van de politie in Preshevë is een etnische Albanees (A. B.). Uit de info blijkt dat de MEP haar politietaken in de haar toegewezen domeinen naar behoren vervult. Zo treedt de MEP op in situaties van huiselijk geweld, drugs (gebruik en smokkel), burenruzies, smokkel en diefstal, verkeersovertredingen, verkrachting, moord en andere gemeenrechtelijke feiten. Tot slot voegde u eraan toe dat u gezondheidsproblemen kent (nierklachten, hartklachten, longproblemen, hoge bloeddruk en hoofdpijn) (CGVS, pp. 3-4). Medische problemen houden echter op zich geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Voor een beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. Ze bevestigen enkel uw identiteit, nationaliteit, en het feit dat u wordt behandeld voor een arteriële hoge bloeddruk en dat u een urineanalyse onderging, hetgeen hier niet betwist wordt. Hierbij dient toegevoegd te worden dat ik ten aanzien van uw schoondochter T. N. (O.V. 5.910.762) eveneens een weigeringsbeslissing heb genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeksters hebben tegen de bestreden beslissingen twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de twee beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

3.2. Verzoeksters roepen de volgende middelen in: *“Schending van de artikelen 2 + 3 wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidbeginsel + manifeste appreciatiefout”*.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op de algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeksters en op alle dienstige stukken (RvS 1 oktober 2003, nr. 123.728). Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeksters op het Commissariaat-generaal werden gehoord en zij bijgestaan konden worden door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze. Tijdens het interview kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen in aanwezigheid van een tolk. Uit het hieronder vermelde blijkt dat niet kan worden weerhouden dat het CGVS willekeurig of onzorgvuldig is tewerk gegaan en dat de bestreden beslissingen steunen op een grondig onderzoek van de elementen aangebracht door verzoeksters en gedragen worden door feiten en verklaringen afgelegd tijdens de verhoren.

3.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de verzoekschriften blijkt ontegensprekelijk dat de verzoekende partijen kritiek uitbrengen op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kunnen inroepen. Aangezien verzoeksters de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwisten, voeren verzoeksters de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3.5. Waar de verzoekende partijen aanvoeren dat uit de bestreden beslissingen *“alleszins niet [blijkt] of het CGVS de asielaanvraag van verzoekster grondig onderzocht heeft in het kader van de wet op de subsidiaire beschermingsstatus, integendeel. Minstens bestaat er hic et nunc teveel twijfel dewelke in het voordeel van verzoekster zou dienen te worden opgevat”* stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zouden zijn.

4. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

4.1. Verzoekster verklaart Servië te zijn ontvlucht omdat *“een normaal en menswaardig leven voor haar aldaar onmogelijk was”* nu ze riskeert *“het slachtoffer te worden van doodsb bedreigingen vanwege de ex-schoonfamilie van haar echtgenoot T.N”*. Ook tweede verzoekster steunt haar asielaanvraag op de problemen van haar zoon T.N. en wijst tevens op haar medische problemen.

4.1.1. Uit het administratief dossier blijkt dat T.N. vijf verschillende asielaanvragen indiende die telkens werden afgewezen, en dat ook zijn vijfde en laatste asielaanvraag ongegrond bevonden werd en het beroep dat werd aangetekend tegen zijn weigeringsbeslissing werd verworpen (arrest RvV 22 maart 2011, nr. 58.374). De commissaris-generaal oordeelt terecht dat verzoeksters geen elementen

aanbrengen die vermogen de geloofwaardigheid van het asielrelaas van T.N. te herstellen, doch zelf vage en onderling tegenstrijdige verklaringen aflegden, wat de geloofwaardigheid van hun asielmotieven verder onderuithaalt.

4.1.2. Waar verzoeksters menen dat deze correct geciteerde incoherenties *“onmogelijk [kunnen] worden aanzien als dermate belangrijke incoherenties in haar verklaringen en zijn geenszins van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van haar asielaanvraag”*, gaan zij eraan voorbij dat de vastgestelde tegenstrijdigheden betrekking hebben op de problemen van T.N. met zijn ex-schoonfamilie en de vendetta waarin zij verwikkeld raakten, wat net de kern uitmaakt van verzoeksters hun asielaanvragen.

De verzoekende partijen ontkennen overigens niet dat hun verklaringen tekortschieten en voeren aan dat er *“redelijke verklaringen bestaan”* voor de vastgestelde incoherenties. Verzoekster kan bezwaarlijk worden bijgetreden waar zij meent haar onwetendheden te kunnen vergoelijken doordat zij *“pas na het laatste vertrek van haar echtgenoot in mei 2010 voor het eerst [heeft] vernomen dat haar echtgenoot met de dood was bedreigd”*, nu redelijkerwijze verwacht mag worden dat dergelijke zwaarwichtige gebeurtenissen uitvoerig worden besproken in gezinsverband, te meer nu het gehele gezin hierom Servië diende te ontvluchten. Integendeel de waarachtigheid van deze feiten wordt geheel tenietgedaan door verzoeksters onwetendheid en ze zelfs de naam niet kende van de rivaliserende familie, noch in staat was de bemiddelingspogingen enigszins nuttig toe te lichten. Tweede verzoekster tracht zich te vergoelijken doordat ze *“kampt met gezondheids- en geheugenproblemen”* en *“zich aan haar lot overgelaten”* voelde. Ze benadrukt *“De omstandigheden waarin verzoekster in Servië leefde”* en meent dat zij hierom *“genoodzaakt was om een drastische beslissing te nemen en het land te verlaten.”*

Nergens wordt echter aangetoond dat de gezondheids- en geheugenproblemen van tweede verzoekster dermate ernstige zijn dat zij zich deze ingrijpende jarenlange gebeurtenissen niet zou kunnen herinneren. Evenmin ziet de Raad in hoe dit te wijten kan zijn aan het geïsoleerd leven dat ze naar eigen zeggen leidden. Daarbij blijkt dat tweede verzoekster enkel geheugen- of kennisproblemen heeft met het asielrelaas en ze nochtans behoorlijk in staat bleek duidelijke en coherente verklaringen af te leggen over haar gezinssamenstelling en haar medische gegevens. Het gegeven dat verzoeksters niet eerder bekend raakten met de problemen van de echtgenoot/zoon, is op zich reeds een reden om de waarachtigheid ervan te ondergraven. Immers vetes zijn *in se* sociaal bekend. Aldus bieden verzoeksters geen aannemelijke verklaring voor de door de commissaris-generaal correct vastgestelde onwetendheden en tegenstrijdigheden die pertinent zijn en dan ook onverminderd overeind blijven. De Raad dient derhalve vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongelooftwaardigheid van het relaas heeft besloten.

4.2. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat *“de bescherming tegen eventuele represailles louter theoretisch [is] en nooit afdoende”*, er zal *“steeds een permanent gevoel van onveiligheid blijven bestaan in hoofde van verzoekster”* en dat verzoekende partijen *“geen boodschap [hebben] aan een abstracte benadering door het CGVS van haar moeilijkheden”* en vrezen *“dat de lokale autoriteiten in de praktijk nooit een daadwerkelijke bescherming van haar kunnen garanderen. De autoriteiten in Servië hebben weinig of geen vat op mensen of groeperingen die de vaste wit hebben om een aanslag te plegen of wraakmaatregelen te nemen ; zodat een daadwerkelijke bescherming vanwege de Servische autoriteiten niet meer dan dode letter is”* dient erop gewezen te worden dat verzoeksters niet aantonen bescherming nodig te hebben nu niet wordt aangetoond dat de asielmotieven waarachtig zijn.

4.2.1. De verzoekende partijen beperken zich ten slotte tot het tegenspreken van de conclusies van de bestreden beslissingen, het formuleren van verwijten naar het CGVS toe, het maken van boutes, niet-onderbouwde beweringen, algemene beschouwingen en persoonlijke vergoelijken, maar laten na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies kunnen weerleggen in de bestreden beslissingen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissingen overeind.

4.2.2. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat zelfs indien verzoeksters wantrouwig zijn inzake de nationale bescherming, nu uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de aanwezigheid van de Servische gendarmerie in de regio van herkomst van verzoeksters intimiderend kan voorkomen en er incidenten hebben plaatsgevonden waarbij Servische agenten zich hebben misdragen, dan nog kan het verminderd vertrouwen in de MEP dat trouwens eind 2009 nog altijd 36 % Albanezen bevatte, geen beletsel zijn om deze instanties, indien nodig, aan te spreken. Verder zijn

er – in zoverre nodig – nog tal van andere beschermingsmogelijkheden voorhanden, zoals de Council for Human Rights, de OVSE, de ombudsman, de Nationale Raad voor de Albanezen, etc. Er kan slechts worden vastgesteld dat verzoeksters theoretisch blijven nu ze niet eens hebben getracht nationale bescherming in te roepen. Geenszins kan dit subjectieve verminderde vertrouwen *in casu* leiden tot een noodzaak aan internationale bescherming.

4.2.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Verzoeksters tonen evenmin aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / IV en RvV X / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK